

Sygn. akt II CSK 586/11

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 czerwca 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Henryk Pietrkowski (przewodniczący)

SSN Józef Frąckowiak (sprawozdawca)

SSN Anna Kozłowska

Protokolant Maryla Czajkowska

w sprawie z powództwa M. S. i R. S.

przeciwko Skarbowi Państwa – Szefowi Wojskowego Zarządu Infrastruktury
i Dowódcy /..../

o zapłatę,

po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Cywilnej w dniu 15 czerwca 2012 r.,

skargi kasacyjnej pozwanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 26 maja 2011 r.,

oddala skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Zaskarżonym przez pozwanego – Skarb Państwa (– Szefa Wojskowego Zarządu Infrastruktury– Dowódcę ... Bazy Lotnictwa Transportowego) wyrokiem z dnia 26 maja 2011 r. Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony przez powodów M. S. i R. S. wyrok Sądu Okręgowego z dnia 9 grudnia 2010 r. w ten sposób, że zasądził od pozwanego Skarbu Państwa (Szefa Wojskowego Zarządu Infrastruktury w ...) na rzecz powodów kwotę 61 533 zł oraz w pozostałej części apelację oddalił i orzekł o kosztach postępowania. W sprawie tej ustalono co następuje:

Powodowie P. i M. S. są właścicielami nieruchomości położonej w miejscowości K. (gmina S.) o obszarze 0.60 ha. Nieruchomość ta zabudowana jest budynkiem mieszkalnym oddanym do użytku w 2003 r. Miejscowość K. sąsiaduje z Bazą Lotniczą, stanowiącą część Skrzydła Lotnictwa Transportowego z dowództwem w P. Baza ulokowana jest na lotnisku transportowym w P.

W związku z natężeniem operacji lotniczych na lotnisku emitowana była przez startujące i lądujące maszyny duża ilość hałasu, przekraczająca dopuszczalne prawem normy. Z uwagi na to Wojewoda ... w dniu 17 września 2004 r. wydał rozporządzenie w sprawie obszaru ograniczonego użytkowania dla lotniska wojskowego w P. Nieruchomość powodów znajdowała się w strefie „A” obszaru. W rozporządzeniu tym wskazano, że obszar ograniczonego użytkowania stanowi teren ograniczony linią, na której ekspozycyjny poziom hałasu jest równy 83 dB.

W rozporządzeniu dla poszczególnych stref ograniczonego użytkowania wprowadzono ograniczenia przeznaczenia terenów, wymagań technicznych dotyczących budynków oraz sposobu korzystania z terenów z uwagi na dopuszczalny wyższy poziom hałasu emitowany z lotniska. Budynek na nieruchomości powodów został pobudowany w 2003 r. i spełnia wymagania techniczne dla zachowania właściwej ochrony akustycznej, przewidzianej dla strefy A ograniczonego użytkowania.

Po wprowadzeniu obszaru ograniczonego użytkowania doszło do zmian w korzystaniu z lotniska przez bazę wojskową. Obecnie na lotnisku wojskowym

w P. stacjonuje jeden samolot transportowy C 130 Herkules oraz 2 lub 3 mniejsze samoloty transportowe, które i tak w większości odbywają misje poza terenem lotniska oraz poza granicami kraju. Na lotnisku tym nie stacjonują samoloty myśliwsko-bojowe, które zostały z niego wycofane około 3 lat temu. Stacjonujące na lotnisku samoloty rzadko wykonują jakiekolwiek operacje lotnicze z uwagi na trwające prace modernizacyjne pasa startowego.

W dniu 11 października 2006 r. pełnomocnik powodów wezwał pozwanego do dobrowolnej wypłaty powodom kwoty 210 000 zł tytułem odszkodowania. Pozwany odmówił wypłaty odszkodowania. Powodowie po ostatecznym sprecyzowaniu żądania pozwu wnieśli o zasądzenie na ich rzecz solidarnie od pozwanego Skarbu Państwa Szefa Wojskowego Zarządu Infrastruktury i Dowódcy Bazy Lotniska Transportowego kwoty 182 600 zł w tym kwoty 31 400 zł tytułem zwrotu kosztów rewitalizacji akustycznej wraz z ustawowymi odsetkami. Wyrokiem z dnia 9 grudnia 2010 r. Sąd Okręgowy oddalił powództwo.

Rozpoznający sprawę Sąd Apelacyjny uznał, że ustalenia faktyczne sądu I instancji nie budzą wątpliwości i przyjął je za podstawę własnego rozstrzygnięcia. Zdaniem Sądu II instancji błędne jest rozumowanie sądu I instancji, zgodnie z którym, na skutek zmian legislacyjnych, *ex lege* utraciło moc Rozporządzenie Wojewody z dnia 17 września 2004 r. o utworzeniu obszaru ograniczonego użytkowania dla Lotniska w P. Chociaż takie stanowisko występowało w orzecznictwie niektórych sądów administracyjnych, wykładnię tę należy odrzucić.

Sąd Apelacyjny dokonał dokładnego porównania treści art. 135 ust. 1 i 2 u.p.o.ś. przed i po nowelizacji tego przepisu. Porównanie to, zdaniem tego Sądu, pozwala na przyjęcie, że nie zmieniły się ustawowe przesłanki, które są podstawą możliwości utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania. Zarówno przed zmianą, jak po zmianie, to z przeglądu ekologicznego, z analizy porealizacyjnej albo z oceny oddziaływania na środowisko musiało i musi wynikać, że mimo zastosowania dostępnych rozwiązań technicznych, technologicznych i organizacyjnych nie mogą być dotrzymane standardy jakości środowiska poza terenem zakładu lub innego obiektu. Ponadto Sąd Apelacyjny zwrócił uwagę, że zarówno przed zmianą, jak i po zmianie utworzenie obszaru ograniczonego

użytkowania było i jest możliwe dla tych samych przedsięwzięć, tj. mogących znacząco oddziaływać na środowisko – oczyszczalni ścieków, składowiska odpadów komunalnych, kompostowni, trasy komunikacyjnej, lotniska, linii i stacji elektroenergetycznej oraz instalacji radiokomunikacyjnej, radionawigacyjnej i radiolokacyjnej. Nowelizacje art. 135 ust. 1 i 2 u.p.o.ś. nie wnoszą żadnej istotnej zmiany merytorycznej w treści upoważnienia do wydania aktu prawa miejscowego o utworzeniu obszaru ograniczonego użytkowania. Sąd Apelacyjny zwrócił uwagę, że w ustawie z 3 października 2008 r. brak przepisu przejściowego, który regulowałby bezpośrednio byt prawny dotychczas wydanych aktów wykonawczych na podstawie art. 135 ust. 1 i 2 u.p.o.ś. Oznacza to, że zmiana brzmienia normy upoważniającej nie stanowiła w istocie zmiany jej merytorycznej treści. Zgodnie zaś z ugruntowanymi regułami tworzenia i wykładni prawa tego rodzaju zmiana normy upoważniającej nie skutkuje automatycznie uchYLENIEM wydanych na jej podstawie aktów wykonawczych.

Zarówno na podstawie przepisów obowiązujących do dnia 15 listopada 2008, jak również na podstawie aktualnego stanu prawnego istniały i istnieją podstawy do utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania związanego z funkcjonowaniem przedmiotowego lotniska. Z tych przyczyn bez znaczenia jest okoliczność, że w ustawie z 3 października 2008 r. brak przepisu przejściowego, który regulowałby bezpośrednio byt prawny aktów prawa miejscowego w sprawie utworzenia obszarów ograniczonego użytkowania, wydanych na podstawie art. 135 ust. 2 u.p.o.ś. przed 15 listopada 2008 r.

Przechodząc do oceny podstaw prawnych odpowiedzialności pozwanego, Sąd Apelacyjny stwierdził, że wystarczającą podstawą odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego stanowi art. 129 ust. 2 u.p.o.ś. Poza sporem jest bowiem, że zgodnie z aktem ustanowienia obszaru ograniczonego użytkowania nieruchomości powodów, jako położona w najbardziej zagrożonej hałasem strefie oznaczonej literą „A”, dotknęły daleko idące ograniczenia co do sposobu korzystania z niej pod względem użytkowym, gospodarczym i prawnym. Przede wszystkim niedopuszczalne jest obecnie budowanie i istotne modernizowanie pod kątem funkcji mieszkalnych budynków mieszkalnych. Oznacza to konieczność

pogodzenia się ze stopniową degradacją kapitałową i użytkową zabudowy przy braku perspektyw racjonalnego ekonomicznie wykorzystania nieruchomości.

Już zatem *prima facie* musiało to skutkować spadkiem wartości nieruchomości tylko z uwagi na wprowadzenie obszaru ograniczonego użytkowania. Bliżej adekwatny związek przyczynowy między tymi zdarzeniami (art. 361 § 1 k.c.) oraz wysokość szkody wynika z przekonujących wywodów opinii biegłego. Przedmiotowa opinia zasługuje w pełni na jej akceptację, w szczególności w części określającej wysokość szkody w majątku powodów, polegającej na obniżeniu wartości nieruchomości.

Wbrew argumentacji pozwanego, zaakceptowanej przez sąd I instancji, bez znaczenia jest okoliczność, że obecnie Lotnisko w P. nie jest wykorzystywane w celu prowadzenia intensywnych lotów bojowych. Decydujące znaczenie ma natomiast to, że w dalszym ciągu obowiązują ograniczenia prawne w korzystaniu z nieruchomości oraz zezwolenie na przekraczanie w związku z funkcjonowaniem z lotniska standardów ochrony środowiska.

W skardze kasacyjnej pozwany zarzucił naruszenie prawa materialnego, tj. 1) art. 129 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (dalej: u.p.o.ś.) w związku z rozporządzeniem Wojewody z dnia 17 września 2004 r. w sprawie obszaru ograniczonego użytkowania dla lotniska wojskowego w P. przez niewłaściwe zastosowanie oraz przyjęcie w rozpoznawanej sprawie, że w dacie zamknięcia rozprawy wymienione rozporządzenie nadal ograniczało sposób korzystania z nieruchomości w rozumieniu art. 129 ust. 2 p.o.ś., 2) naruszenie art. 129 ust. 2 p.o.ś. przez niewłaściwe zastosowanie oraz uznanie, że wolniejszy wzrost wartości nieruchomości powodów w stosunku do innych nieruchomości stanowi „zmniejszenie wartości nieruchomości”, o którym mowa w tym przepisie; 3) naruszenie art. 129 ust. 2 u.p.o.ś. przez niewłaściwe zastosowanie oraz przyjęcie, że dla roszczeń odszkodowawczych strony powodowej bez znaczenia pozostaje okoliczność, że obecnie lotnisko w P. nie jest wykorzystywane w celu prowadzenia intensywnych lotów bojowych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Pozwany Skarb Państwa w skardze kasacyjnej zarzuciła naruszenia art. 129 ust. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (jedn. tekst Dz.U.2008 r., Nr 25, poz.150 ze zm. dalej powoływana jako u.p.o.ś.). Pierwszy zarzut sprowadza się do stwierdzenia, że przepis ten nie znajduje zastosowania w stanie faktycznym rozpoznawanej sprawy. Sąd Apelacyjny przyjął natomiast, że zgodnie z rozporządzeniem Wojewody z dnia 17 września 2004 r., w sprawie obszaru ograniczonego użytkowania dla lotniska wojskowego w P. (Dz. Urz. Woj. Nr 143, poz. 2945, dalej powoływane jako rozporządzenia nr 51/04 Wojewody) nieruchomości powodów znajduje się na obszarze ograniczonego użytkowania lotniska w P., co uzasadnia odpowiedzialność Skarbu Państwa przewidzianą w art. 129 ust. 2 u.p.o.ś. Skarżący twierdzi zaś, że wspomniane rozporządzenia nr 51/04 Wojewody utraciło moc prawną, a wobec tego brak podstaw do uznania, że nieruchomości powodów znajduje się w obszarze ograniczonego użytkowania, co uzasadniałoby odpowiedzialność Skarbu Państwa za zmniejszenie z tego powodu wartości nieruchomości powodów na podstawie art. 129 ust.2 u.p.o.ś. Rozporządzenia nr 51/04 Wojewody utraciło moc prawną, zdaniem skarżącego, gdyż art. 135 u.p.o.ś. upoważniający do wydania tego rozporządzenia uległ zmianie. W takiej sytuacji, jeżeli ustawodawca sam nie przesądził o tym czy wydane na podstawie takiego przepisu rozporządzenia wykonawcze, obowiązują dalej, traci ono moc. Stanowisko to nie zasługuje jednak na uwzględnienie, przynajmniej z trzech powodów.

Po pierwsze, wspomniany art. 135 u.p.o.ś. ulegało kilkakrotnym zmianom. Istotna nowelizacja art. 135 ust. 2 u.p.o.ś. polegająca na zmianie organu upoważnionego do ustanowienia obszaru ograniczonego użytkowania nastąpiła z dniem 1 stycznia 2008 r., na mocy art. 19 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji terenowej (Dz. U. Nr 175, poz. 1462 ze zm., dalej powoływana jako ustawa z dnia 29 lipca 2005 r.). Uprawnionym do tworzenia obszaru ograniczonego użytkowania w miejsce wojewody stał się sejmik województwa, który w drodze uchwały może od 1 stycznia 2008 r. tworzyć taki obszar. Ustawodawca, w art. 47 ust. 2 przywołanej ustawy, przewidział jednoznacznie, że do czasu wydania nowych aktów prawa miejscowego przez

organy przejmujące zadania i kompetencje na podstawie tej ustawy, zachowują moc dotychczasowe akty prawa miejscowego. Oznacza to, że rozporządzenia nr 51/04 Wojewody ... w sprawie obszaru ograniczonego użytkowania dla lotniska wojskowego w P. obowiązuje do czasu, gdy w tej sprawie nie wypowie się wojewódzki sejmik samorządowy. W konkluzji należy wobec tego stwierdzić, że w przypadku tej zmiany art. 135 ust 2, problem dalszego obowiązywania rozporządzenia po zmianie przepisu upoważniającego do jego wydania został jednoznacznie przesądzony przez samego ustawodawcę.

Po drugie, kolejna zmiana przepisu art. 135 ust. 1 i 2, która miała miejsce już po 1 stycznia 2008 r., nie ma charakteru zmiany merytorycznej, ale podyktowana została koniecznością dostosowania treści tego przepisu do regulacji zawartej w ustawie z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. Nr 199, poz. 1227 ze zm., dalej powoływana jako ustawa z 3 października 2008 r.). Ustawa ta, która została wydana w celu dostosowania prawa polskiego do regulacji unijnych, wprowadziła nową regulację dotyczącą postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko, uchylając jednocześnie niektóre przepisy u.p.o.ś. (dział VI, art. 40-70). Regulacje zawarte w uchylonych przepisach stanowiły podstawę dla sformułowania treści art. 135 ust. 1 i 2 u.p.o.ś. w jego brzmieniu sprzed nowelizacji z dnia 3 października 2008 r. Nowelizacja art. 135 ust. 1 i 2 u.p.o.ś., dokonana na podstawie art. 144 pkt 21 ustawy z dnia 3 października 2008 r., polegała na dostosowaniu jego treści do nowej sytuacji i odesłaniu wprost do przepisów tej ustawy. Przy okazji tej nowelizacji art. 135 u.p.o.ś. ustawodawca nie wypowiedział się na temat obowiązywania przepisów wykonawczych, dla których art. 135 u.p.o.ś. stanowił upoważnienie. Nie oznacza to jednak, że w takiej sytuacji, wspomniana nowelizacja spowodowała utratę mocy obowiązującej rozporządzenia nr 51/04 Wojewody. O tym, że nie utraciło ono mocy obowiązującej świadczy przede wszystkim charakter zmian jakie ustawa z dnia 3 października 2008 r. wprowadziła do przepisu stanowiącego podstawę jego wydania. Zmiany te, co jeszcze raz należy podkreślić miały charakter wybitnie redakcyjny i w niczym nie zmieniły merytorycznej treści art. 135 ust. 1 i 2 u.p.o.ś.

Wniosek ten uzasadnia także wyrażony w art. 173 ust.2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. nakaz stosowania, do czasu wydania nowego rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2004 r. Nowelizacja art. 135 ust. 1 i 2 u.p.o.ś., dokonana ustawą z 3 października 2008 r., nie zmieniła rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko. Przede wszystkim zwrócić należy uwagę, że zarówno w §2 ust. 1 pkt 28 rozporządzenia Rady Ministrów z 9 listopada 2004 r. w sprawie określenia rodzajów przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz szczegółowych uwarunkowań związanych z kwalifikowaniem przedsięwzięcia do sporządzenia raportu o oddziaływaniu na środowisko (Dz. U. Nr 257, poz. 2573 ze zm.) jak i § 2 ust. 1 pkt 30 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 9 listopada 2010 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. Nr 213, poz. 1397) do takich przedsięwzięć zaliczają lotniska. Nie można wobec tego stwierdzić, że po nowelizacji art. 135 ust. 1 i 2 u.p.o.ś., dokonanej ustawą z dnia 3 października 2008 r., odpadła podstawa prawna dla utworzenia obszaru ograniczonego użytkowania wokół lotniska w P. Brak w tej sytuacji jakiegokolwiek wzmianki, w ustawie z dnia 3 października 2008 r. na temat mocy obowiązującej przepisów wykonawczych wydawanych na podstawie art. 135 ust. 2 u.p.o.ś. przed jego nowelizacją dokonaną tą ustawą, oznacza że rozporządzenie nr 51/04 Wojewody pozostaje w mocy. Zgodnie z art. 47 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. pozostanie ono w mocy do czasu podjęcia w sprawie obszaru ograniczonego użytkowania dla lotniska wojskowego w P., uchwały przez sejmik wojewódzki.

Za taką interpretacją skutków nowelizacji art. 135 u.p.o.ś. dla mocy wiążącej wydanego na jego podstawie rozporządzenia nr 51/04 Wojewody przemawia także regulacja zawarta w załączniku do rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. „Zasady techniki prawodawczej” (Dz. U. Nr 100, poz. 908, dalej powoływane jako z.t.p.), które zawierają ważne zalecenia dotyczące tworzenia aktów prawnych, w tym aktów prawa miejscowego. Mogą one w związku z tym być także pomocne przy wykładni tych aktów, Jak wynika z § 32 ust. 2 z.t.p. nie każda zmiana przepisu upoważniającego powoduje utratę mocy obowiązującej wydanego

na jego podstawie aktu wykonawczego. Tylko „Jeżeli zmienia się treść przepisu upoważniającego do wydania aktu wykonawczego w ten sposób, że zmienia się rodzaj aktu wykonawczego albo zakres spraw przekazanych do uregulowania aktem wykonawczym lub wytyczne dotyczące treści tego aktu, przyjmuje się, że taki akt wykonawczy traci moc obowiązującą z dniem wejścia w życie ustawy zmieniającej treść przepisu upoważniającego. Zmiana art. 135 ust. 2 u.p.o.ś., dokonana ustawą dnia 29 lipca 2005 r. zmieniała w istotny sposób treść przepisu upoważniającego. Gdyby nie art. 47 ust. 2 tej ustawy, który przesadził jednoznacznie o dalszym obowiązywaniu wydanego na podstawie art. 135 ust. 2 u.p.o.ś. rozporządzenia nr 51/04 Wojewody, ta nowelizacja przepisu upoważniającego, zgodnie z § 32 ust. 2 z.t.p., powinna pociągnąć za sobą utratę mocy obowiązującej wspomnianego rozporządzenia. Natomiast charakter zmian dokonanych w art. 135 ust. 1 i 2 ustawą z dnia 3 października 2008 r., które nie zmieniły rodzaju aktu wykonawczego, ani zakresu spraw przekazanych do uregulowania takim aktem, a także wytycznych dotyczących treści tego aktu, nie uzasadnia w świetle § 32 ust. 2 z.t.p., wniosku sformułowanego w skardze kasacyjnej, że nowelizacja ta spowodowała utratę mocy obowiązującej rozporządzenia nr 51/04 Wojewody.

Oprócz argumentów związanych z literalną i systemową wykładnią art. 135 ust. 1 i 2 u.p.o.ś. za tym, aby uznać że rozporządzenia nr 51/04 Wojewody dalej obowiązuje, przemawiają także ważne względy celowościowe. Gdyby podzielić prezentowany w skardze kasacyjnej pogląd, że straciło ono moc prawną z chwilą wejścia w życie nowelizacji art. 135 u.p.o.ś. dokonanej ustawą z dnia 3 października 2008 r., to dochodzenie odszkodowania przez osoby, których nieruchomości znajdowały się w obszarze ograniczonego użytkowania, na podstawie art. 129 ust.2 u.p.o.ś., zależałoby w istocie od tego czy sejmik województwa podejmie stosowaną uchwałę. Z jednej strony dla terenów sąsiadujących z lotniskiem wojskowym w P. utworzony został obszar ograniczonego użytkowania rozporządzeniem nr 51/04 Wojewody, z drugiej zaś dla dochodzenia odszkodowania przez osoby, których nieruchomości znajdują się w tym obszarze, potrzebna byłaby uchwała sejmiku samorządowego. Taka wykładnia przepisów u.p.o.ś., która uzależnia możliwość dochodzenia roszczeń

przewidzianych w art. 129 tej ustawy od wydania uchwały przez sejmik województwa, w sytuacji gdy został już utworzony obszar ograniczonego użytkowania, pozostaje w sprzeczności gwarantowaną, także w art. 64 Konstytucji, ochroną prawa własności. Właściciel, któremu art. 129 ust. 2 u.p.o.ś. gwarantuje ochronę przed utratą wartości jego nieruchomości, ze względu na to, że w pobliżu powstało lotnisko, nie może być narażony na utratę tej ochrony tylko z tego powodu, że właściwy organ, w tym wypadku sejmik wojewódzki, nie podał prawem przewidzianej uchwały. Wniosek ten jest tym bardziej zasadny, jeżeli wykładnia przepisów ustawy prawo ochrony środowiska wskazuje, że taka uchwała jest, z punktu widzenia właściciela nieruchomości zbędna, skoro obowiązuje dalej rozporządzenia nr 51/04 Wojewody. Jeżeli natomiast Skarb Państwa jest zainteresowany zmianą warunków zaliczania nieruchomości położonych w pobliżu lotniska w P. do obszaru ograniczonego użytkowania, to powinien podjąć, przewidziane prawem działania zmierzające do wydania uchwały sejmiku właściwego województwa.

Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut naruszenia art. 129 ust. 2 u.p.o.ś. sprowadzający się do tego, że należy wziąć pod uwagę, że obecnie lotnisko w P. nie jest wykorzystywane w celu prowadzenia intensywnych lotów bojowych. Odpowiedzialność przewidziana w powołanym przepisie związana jest z tym, że nieruchomość powodów zaliczona została do obszaru ograniczonego użytkowania. Dopóki więc prawnie obszar ten nadal istnieje, to ma to cały czas takie samo znaczenie dla potencjalnego nabywcy, a w konsekwencji prowadzi do obniżenia wartości nieruchomości położonych w obrębie tego obszaru, co wynika także z opinii biegłego. Jeżeli nastąpiło radykalne obniżenie imitowanego hałasu, to powodowy Skarb Państwa powinien podjąć działania zmierzające do zmiany obszaru ograniczonego użytkowania. Z faktu dalszego istnienia tego obszaru wynika bowiem, że nieruchomości położone na tym obszarze podlegają takiemu oddziaływaniu, które uzasadnia odpowiedzialność za obniżenie wartości tych nieruchomości.

Zarzut naruszenie art. 129 ust. 2 u.p.o.ś. przez niewłaściwe zastosowanie oraz uznanie, że wolniejszy wzrost wartości nieruchomości powodów w stosunku do innych nieruchomości stanowi „zmniejszenie wartości nieruchomości”, o którym

mowa w tym przepisie polega na niewłaściwej interpretacji opisu zawartego w opinii biegłego. Biegły wyraźnie wskazał, że nastąpił spadek wartości nieruchomości powodów. Uzasadniając wielkość tego spadku wskazał, że nieruchomości położone poza obszarem osiagają w tym samym czasie wyższą wartość niż nieruchomość powodów. Jest to więc tylko opisowy sposób wskazania przyczyny niższej wartości nieruchomości powodów, a nie inny rodzaj szkody. Szkoda powodów, wyliczona przez biegłego sprowadza się do rzeczywistego uszczerbku w postaci niższej wartości ich nieruchomości z tego tylko względu, że została ona zaliczona do obszaru ograniczonego użytkowania.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. orzekł jak w sentencji.